

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 33/2014-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. F., O., zastúpeného advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MCdo 4/2011 z 21. augusta 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Co 95/09 zo 7. apríla 2010 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 17 C 177/2007 z 13. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2013 doručená sťažnosť Ing. P. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 MCdo 4/2011 z 21. augusta 2013, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 95/09 zo 7. apríla 2010 a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 C 177/2007 z 13. novembra 2008.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom súdneho konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 177/2007 v procesnom postavení žalobcu. Predmetom konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti s návrhom na vydanie predbežného opatrenia. Sťažovateľ v predmetnom konaní namietal neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorú uzatvorila jeho matka pani O. F. so žalovanými v 1. až 3. rade (svojou dcérou a dvoma vnučkami), a tiež neplatnosť darovacej zmluvy, ktorou jeho matka darovala podiel 1/6 z rodinného domu žalovanej v 1. rade (svojej dcére). Okresný súd predbežným opatrením z 10. septembra 2007 zakázal žalovaným scudziť alebo zaťažiť ich spoluvlastnícke podiely. Proti tomuto uzneseniu podala žalovaná v 1. rade odvolanie. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil.

V časti týkajúcej sa určenia vlastníckeho práva vydal následne okresný súd 13. novembra 2008 rozsudok sp. zn. 17 C 177/2007 (ďalej len „namietaný rozsudok okresného súdu“), ktorým žalobu sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 29. januára 2009 odvolanie z dôvodu, že v predmetnom konaní sa okresný súd dopustil viacerých pochybení a rozhodol v rozpore s ustálenou judikatúrou.

Krajský súd svojím rozsudkom zo 7. apríla 2010 sp. zn. 2 Co 95/09 (ďalej len „namietaný rozsudok krajského súdu“) namietaný rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd zároveň uviedol, že proti svojmu rozhodnutiu nepripúšťa dovolanie, pretože nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Sťažovateľ následne podal na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti namietanému rozsudku krajského súdu v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu. Generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal proti namietaným rozsudkom 21. februára 2011 mimoriadne dovolanie. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 5 MCdo 4/2011 z 21. augusta 2013 (ďalej len „namietaný rozsudok najvyššieho súdu“) rozhodol tak, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že okresný súd na svojich pojednávaniach neoboznámil účastníkov so všetkými listinnými dôkazmi a ani ich nevykonal, čím bolo porušené jeho právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ ďalej zastáva názor, že namietané rozsudky okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu sú nepreskúmateľné, pretože súdy neprihliadali na námietku sťažovateľa, že uvedené nehnuteľnosti v časti príslušenstva neboli v zmluvách presne špecifikované.

Porušenie svojich práv vidí sťažovateľ aj v tom, že napriek jeho návrhu na pripustenie dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie zásadného významu, krajský súd toto dovolanie nielenže nepripustil, ale vo svojom rozhodnutí tento svoj záver ani neodôvodnil.

Sťažovateľ ďalej namieta, že ani najvyšší súd v namietanom rozsudku neprihliadol na kľúčové argumenty mimoriadneho dovolateľa a nijako sa s nimi nevysporiadal. Okrem námietky, že prevádzané nehnuteľnosti v časti príslušenstva neboli v zmluvách presne špecifikované, generálny prokurátor poukázal aj na to, že z celého súdneho konania vyplývajú pochybnosti, či bol platný právny vzťah zastúpenia na základe splnomocnenia a taktiež na to, že keďže bol sťažovateľ jedným z dvoch neopomenuteľných dedičov, možno dôvodne považovať prevod celého majetku len na jedného z nich za obchádzanie zákonných ustanovení o dedení. Generálny prokurátor tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci.

Závery najvyššieho súdu, na základe ktorých zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, považuje sťažovateľ za arbitrárne a z ústavného hľadiska za neudržateľné. Najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa nedal na jemu predložené otázky ústavne konformné odpovede, ktoré vo svojom rozhodnutí navyše neodôvodnil.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho v petite označených práv, namietané rozsudky okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ tiež žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

**K namietanému porušeniu práv sťažovateľa namietaným rozsudkom
okresného súdu**

7. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu ku všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je v daných okolnostiach vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho práv namietaným rozsudkom okresného súdu. Sťažovateľ sa mohol domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku na krajskom súde, v ktorého právomoci bolo posúdiť relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu. Túto možnosť sťažovateľ aj reálne využil a namietaný rozsudok okresného súdu už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľom. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej smerovala proti namietanému rozsudku okresného súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa namietaným rozsudkom krajského súdu a najvyššieho súdu

9. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol

náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. Sťažovateľ tvrdí, že namietané rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu trpia viacerými nedostatkami. Sťažovateľ namieta, že predmetná kúpna a darovacia zmluva sú neplatné, pretože predmet kúpy nie je určito a zrozumiteľne identifikovaný. Sťažovateľ tiež namieta, že nie je možné oddeliť časť darovacej zmluvy od jej ostatného obsahu, ktorý podmieňuje platnosť takejto zmluvy zriadením vecného bremena. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že krajský súd ignoroval pochybenie okresného súdu, ktorý na pojednávaniach účastníkov konania neoboznámil s listinnými dôkazmi a ani ich nevykonal. Ďalšou námietkou sťažovateľa je to, že napriek jeho návrhu na pripustenie dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie zásadného významu, krajský súd toto dovolanie nielenže nepripustil, ale vo svojom rozhodnutí toto svoje rozhodnutie nijako neodôvodnil. Sťažovateľ ďalej tvrdí, že na už uvedené kľúčové argumenty neprihliadal ani najvyšší súd. Sťažovateľ tiež poukazuje na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora, podľa ktorého z celého súdneho konania vyplývajú pochybnosti, či bol platný právny vzťah zastúpenia na základe splnomocnenia a či vzhľadom na to, že sťažovateľ bol jedným z neopomenuteľných dedičov, možno prevod majetku len na jedného z dedičov považovať za obchádzanie zákona. Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľa navyše nezaoberal nesprávnym právnym posúdením veci okresným súdom a krajským súdom.

11. Pokiaľ ide o prvú námietku sťažovateľa, a síce, že predmetná kúpna a darovacia zmluva sú neplatné, pretože predmet kúpy (darovania) nie je určito a zrozumiteľne identifikovaný, ústavný súd ju považuje za zjavne neopodstatnenú. Zo sťažnosti a z jej príloh súdu vyplýva, že príslušným orgánom (príslušnou správou katastra) bolo vydané rozhodnutie, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti. Vzhľadom na rozhodnutie správy katastra a s odkazom na § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku teda príslušenstvo predmetnej nehnuteľnosti muselo byť v zmluvách dostatočne identifikované.

12. Pokiaľ ide o súvisiacu námietku týkajúcu sa skutočnosti, že príslušný katastrálny úrad povolil vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, no zamietol vklad vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného užívania nehnuteľnosti v prospech darcu (keďže absentoval súhlas ďalších podielových spoluvlastníkov ako osôb povinných z vecného bremena), a teda darovacia zmluva je neplatná, aj túto ústavný súd vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na časť namietaného rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa najvyšší súd stotožnil so záverom okresného súdu, že sťažovateľ ničím nepreukázal opak skutočnosti, že neplatnou bola len tá časť darovacej zmluvy, ktorou bolo zriadené vecné bremeno (a nie celá darovacia zmluva, ako to žiadal sťažovateľ). Keďže neoddeliteľnosť neplatnej časti právneho úkonu preukazuje ten, kto sa dovoľáva neplatnosti právneho úkonu v celom rozsahu, sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, keď namietanú neoddeliteľnosť nepreukázal. Záver najvyššieho súdu je teda správny, a ústavný súd preto túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ani matka sťažovateľa, v prospech ktorej sa malo zriadiť vecné bremeno doživotného užívania nehnuteľnosti a ktorá teda v prvom rade sama mala záujem na jeho zriadení, neplatnosť predmetnej darovacej zmluvy nenamietala.

13. Čo sa týka námietky sťažovateľa, že krajský súd ignoroval pochybenie okresného súdu, ktorý na pojednávaniach účastníkov konania neoboznámil s listinnými dôkazmi a ani ich nevykonal, ústavný súd ju taktiež odmieta ako zjavne neopodstatnenú. V tejto súvislosti odkazuje na časť odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, v ktorej sa uvádza:

„V predmetnej veci listinné dôkazy, ktoré mali byť procesne správnym postupom oboznámené v konaní, boli presne a nezameniteľne označené ako dôkazy s návrhom na ich zadováženie zo strany súdu už v žalobnom návrhu... Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mal o nich presnú vedomosť, čo vyplýva i z prípisu..., v ktorom navrhovateľ požiadal o zaobstaranie spisov zo Správy katastra pre hlavné mesto SR Bratislavu... a z archívu Okresného súdu Bratislava II.. Z oznámenia Správy katastra pre hlavné mesto zo dňa 31. júla 2008 (č. l. 61 spisu) vyplýva, že originály spisov boli súdu predložené. Z úradného záznamu súdu (č. l. 64, 65 spisu) je zrejmé, že poverená zástupkyňa navrhovateľa sa venovala štúdiu spisu dňa 27. augusta 2008 a súčasne požiadala o vyhotovenie kópií listov, ako aj kópií listov zo spisov Správy katastra. Navrhovateľ (jeho právny zástupca) na obsah listín v konaní viackrát poukázal, a to aj vo vyjadrení doručenom súdu prvého stupňa dňa 29. októbra 2008 (č. l. spisu 74, bod IV). Takisto vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, nenamietal nesprávny procesný postup súdu pri vykonaní tohto konkrétneho dôkazu, ktorý v súvislosti s inými dôkazmi, vyhodnotil súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku. Preto sa odvolací súd touto námietkou ani nemohol zaoberať, keď absentovala ako dôvod odvolania.

Dovolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že nie je možné priznať dôvodnosť argumentom uvádzaným mimoriadnym dovolateľom, že takýmto postupom súdy znemožnili navrhovateľovi oboznámiť sa s predmetnými dôkazmi a reagovať na ich obsah, čím porušili jeho práva ako účastníka konania a odňali mu možnosť konať pred súdom. Takýto záver by bol formalistický a v rozpore i s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ten vo svojich viacerých rozhodnutiach (napr. I. ÚS 164/12, IV. ÚS 192/08) uviedol, že ako ústavne nesúladne (porušujúce základné práva) hodnotí aj rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými boli normy podústavného práva interpretované v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti v dôsledku napr. prílišného formalizmu, pričom tento prístup možno nájsť aj v judikatúre Ústavného súdu Českej republiky (napr. III. ÚS 150/99), tento zároveň uviedol, že prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru potom znamená porušenie základných práv.“

14. Sťažovateľ ďalej tvrdil, že napriek jeho návrhu na pripustenie dovolania z dôvodu, že ide o rozhodnutie zásadného významu, krajský súd toto dovolanie nielenže

nepripustil, ale vo svojom rozhodnutí tento svoj záver nijako neodôvodnil a obmedzil sa iba na konštatovanie, že dovolanie v danej veci nepripustil, pretože nejde o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že sťažovateľ sa „nápravy“ domohol prostredníctvom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, o ktorom rozhodoval najvyšší súd (ktorý by inak rozhodoval aj o prípadnom dovolaní). Vzhľadom na uvedené považuje ústavný súd túto časť sťažnosti za zjavne neopodstatnenú.

15. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tiež namieta, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol jedným z neopomenuteľných dedičov, možno prevod majetku len na jedného z dedičov považovať za obchádzanie zákona. Ústavný súd pri zaoberaní sa touto sťažovateľovou námietkou vzal do úvahy konkrétne okolnosti predmetného prípadu, a síce časový odstup uzavretia zmlúv a úmrtia matky sťažovateľa (roky 2003 a 2007), sťažovateľov dlhodobý pobyt v zahraničí, dlhodobú starostlivosť sťažovateľovej sestry o matku, výpoveď svedkyne o vzťahu sťažovateľa a jeho matky, a na základe nich dospel k záveru, že aj táto časť sťažnosti je zjavne neopodstatnená. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na úvahu okresného súdu, podľa ktorej ak by matka sťažovateľa chcela svojho syna (sťažovateľa) vydediť, nič jej v tom nebránilo. Argument o obchádzaní zákona preto ani z tohto pohľadu nie je dôvodný.

16. Sťažovateľ napokon namieta nesprávne právne posúdenie krajským súdom a najvyšším súdom, konkrétne, že právny vzťah zastúpenia na základe splnomocnenia medzi jeho matkou a žalovanou v 1. rade je neplatný. Ústavný súd uznáva, že aj keď by v prípade kúpnej zmluvy mohla vzniknúť otázka týkajúca sa skutočnosti, či sú záujmy predávajúceho a kupujúceho v rozpore, vzhľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu, a to príbuzenský vzťah medzi splnomocniteľom (matka) a splnomocneným (dcéra), ktorý bol podľa výpovede svedkyne i na základe ďalších skutočností (dochovanie matky jej dcérou) veľmi dobrý, a tiež vzhľadom na skutočnosť, že matka sťažovateľa chcela pôvodne celý svoj podiel na nehnuteľnosti svojej dcére a vnúčatám darovať, vyhodnotil aj túto námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že ani matka sťažovateľa nenamietala neplatnosť splnomocnenia, resp. prekročenie právomoci splnomocneným.

17. Ústavný súd hodnotí namietané rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu ako dôkladne a kvalifikovane odôvodnené, rešpektujúce zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd a najvyšší súd v namietaných rozsudkoch zrozumiteľne a zároveň presvedčivo objasnili hlavné dôvody, na základe ktorých vo veci rozhodli. Namietané rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu nevzbudzujú žiadne pochybnosti o správnosti ich skutkových a právnych záverov či o arbitrárnosti rozsudkov. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu a najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu a najvyššieho súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto nedostatky však z namietaných rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu nevyplývajú.

18. Ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Ústavný súd takisto judikoval (I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (napr. IV. ÚS 252/04).

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu z 31. januára 2012 a namietaného uznesenia najvyššieho súdu z 15. októbra 2012 konštatuje, že tieto všeobecné súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem (Občiansky zákonník a Občiansky súdny poriadok) podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné.

20. Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi predmetnými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014